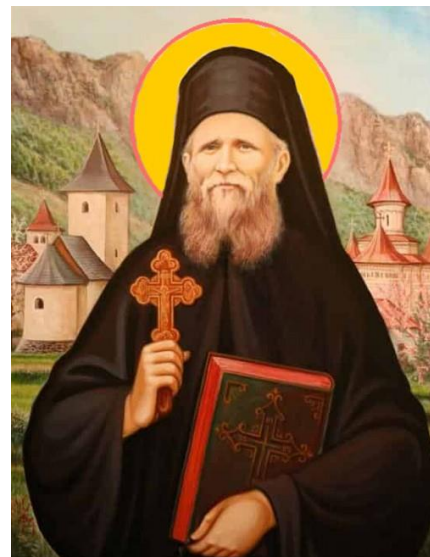

MĂRTURII DESPRE FAPTELE MINUNATE ALE SFÂNTULUI DOMETIE DE LA RÂMEȚ

❖ O țărăncă din satul Deal (județul Alba), Silvia Bădilă, a mers cu fiica ei, Maria, care avea numai un an și jumătate, la schitul Afteia-Cioara, unde se afla atunci Părintele Dometie.

Copila era bolnavă și maică-sa vroia să-i facă Părintele o slujbă, spre ajutor. Dar Părintele era foarte ocupat și nu reușea să ajungă la el. Atunci, mâhnită, ea s-a retras mai de-o parte, lângă pădure, să se odihnească, în timp ce își înfășa fetița, deodată l-a văzut pe Părintele trecând cu cineva și i-a spus că fetița este bolnavă. Acesta s-a oprit și de la distanță aceea a zis: "Domnul să vă binecuvânteze", făcând semnul de binecuvântare al Sfintei Cruci. Din momentul acela fetița s-a vindecat deplin de suferința pe care o avea. Când a ajuns la 16 ani, copila a mers la Aiud, la atelierul de covoare al grupului de maici și surori ale Părintelui, iar mai târziu a intrat la mănăstire, la Râmeți. Este vorba despre maica Mina, stareța Mănăstirii "Sfânta Cruce" de la Oradea.

Sf.Dometie de la Râmeț,
icoană

❖ În anul 1952, un om de la Buzău, șef de gară sau impiegat de mișcare, a venit la Mănăstirea Ciolanu și a întrebat de Părintele Dometie Manolache.

Cum Părintele era plecat la București, a fost întrebat ce dorește. Și atunci omul a spus că, puțin timp mai înainte, se aflase într-o situație disperată: din cauza unei reclamații fusese dat afară din serviciu, iar copiii săi exmatriculați din facultate. Și așa de tare s-a deznădăjduit și s-a tulburat în mintea lui, că își pusese în gând să termine cu viața și chiar se pregătea să plece la gară pentru această faptă disperată.

Dar tocmai atunci s-a pomenit în casă la el cu un om mic de statură, cu față călugărească, cu barbă, îmbrăcat cu haine preotești, care l-a întrebat: "De ce sunteți așa de disperat? De ce sunteți atât de deznădăjduit? Bunul Dumnezeu ne încearcă credința și răbdarea noastră. Nu vă lăsați tulburat". Și s-a îmbrăcat cu veșminte preotești și i-a făcut o slujbă în casă. În timpul slujbei i s-a ridicat o negură de pe inima lui și de pe cei ai casei. "Atât de mult m-am liniștit, încât nu mai aveam nici o grijă" zicea el.

A treia zi a fost chemat la serviciu și i s-a mărit și salariul, iar peste câteva zile copiii au fost reprimiți la facultate. Și spunea omul că de la slujba aceea,

făcută de Părintele, avea o nespusă bucurie și o luminare, împreună cu familia. De aceea a venit la mănăstire, ca să aducă mulțumire lui Dumnezeu și să-i mulțumească și Părintelui pentru că au fost scăpați din acea grea primejdie.

Ceva mai târziu, într-o anumită împrejurare, Părintele Dometie a spus foarte scurt cum s-au petrecut cele de mai sus.

Trecând prin Buzău, când a fost aproape de casa familiei respective, parcă i-a vorbit o voce: "Intră în casa aceasta și salvează-i pe oameni!"

❖ În vara anului 1968 se găsea la mănăstire un inginer din București (Ivănică îl chema), care lucra la proiectul drumului forestier Teiuș-Râmeț. Cu acest prilej l-a vizitat pe Părintele Dometie, care era singurul preot la mănăstire în timpul acela.

Părintele l-a condus în biserica veche, în care timp vizitatorul i-a spus că suferă de ulcer, de 12 ani. După ce au mai discutat îndelung, Părintele i-a dat inginerului să bea apă din izvorul de sub altar. După aceea inginerul mărturisea deschis oricui că în urma acestui fapt s-a vindecat complet de suferința lui.

(C.Niculescu, Părintele Dometie de la Râmeț)